

LLIBERTAT

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VERGARA, 27

II època Any III Núm. 5 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 5 DE JULIOL DE 1935 PREU: 15 CENTIMS

Sota el signe de l'Amnistia

La campanya pro-amnistia, tot just iniciada, ha començat ja de donar els seus fruits.

No podem pas dir, però, que siguin aquells tament saborosos que ens convidin a gustar-los amb delit excessiu.

Però és evident que la pressió de la seva influència i el ressó que va prenent en la consciència popular comencen de pesar en l'ànim dels qui, en definitiva, poden dir-hi la darrera paraula.

Ara mateix ens assabenta la premsa d'aquests darrers dies que pel ministeri de governació s'han dictat les ordres oportunes vedant la iniciativa ciutadana dels actes públics pro-amnistia. Això, per si sol, vol dir ja que la pressió de la voluntat popular comença a manifestar-se en l'ànim dels actuals dirigents dels país i que, tement que la seva influència es propagui massa de pressa, s'aixopluguen contra la força de l'embranzida que s'inicia emparant-se en uns arguments tan estantissos com ho són, en aquest cas, el de dir que la difusió de la campanya de referència i els revulsius que comportaria podrien influenciar i atan ponderada com distutida alhora, independència del poder judicial.

I això ens fa adonar per si no hi hagues altres senyals que evidencien el corrent progressiu de l'exigència popular, que el desig d'una àmplia amnistia pels fets d'octubre és una cosa viva en la consciència del país i que si no es manifesta més puixant, encara, és que es cerca d'obturar per procediments no massa correctes les vàlvules d'expansió que tard o d'hora hauran de trobar sortida lliure als seus impulsos de generositat i de vindicació.

Cal, però, no abandonar-se massa planejament a les coaccions del poder públic i cercar per tots els mitjans de fer arribar la veu del poble allà on ni amb sordina pugui deixar d'ésser oïda. Quan uns camins es tanquen d'altres n'hi ha d'assequibles a les mil veus que reclamen el retorn a les seves llars a tants de malaurats que calgueren emportats per la flama d'un ideal o per l'impuls de liquidar injustícies i vexacions que ceguen, sovint, els esperits més equànims. I no s'hi val que contra aquest sentiment d'humanitat s'hi dreixin, furtives, artimanyes més o menys oficials. Però així i tot, lluitant contra tots els obstacles que s'oposin al canvi del triomf definitiu de les ansies populars, ens pertoca a nosaltres d'esmolat el pensament i d'estimular la nostra voluntat procurant de cercar per camins no interdits encara els que puguin fer-nos obtenir un resultat parí al de l'impuls inicial.

De totes maneres ho és de no descurar massa els acontèiments de cada dia, fiats en les hores venturoses d'un demà que es-

Recordant un Patriota

Per Ramon Frontera, Alcalde popular de la nostra Ciutat.

El 29 del prop-passat mes de juny s'acomplia un any de la data en què Catalunya, i quan més el necessitava, perdia per a sempre un ciutadà digne, un patriota cent

llibertats, evidencià com a home de temperament i condicions extraordinàries per a les funcions de govern.

Són moltes les vegades que quan es re-

per cent, i un governant capacitatíssim.

Joan Selves Carner fou un dels homes que la proclamació de la República, i especialment el recobriment de les nostres

corda als amics, en casos semblants al present, les paraules o frases emprades, la majoria d'elles, més que ésser un reflexe de la realitat viscuda, responen al desig sinó

perem ha de retornar-nos als absents estimats o compadits, perquè la nuvolada negra encara no ha desaparegut del tot del panorama que la repressió inaugurava. Ara mateix els Consell de Guerra pels fets de Turon ha acabat amb unes condemnes a mort que no han de passar sense que l'ànima col·lectiva es drexi a impedir-les, reclamant-ne de moment, l'indult. Ha d'ésser una veu unànime; perquè unes penes semblants provocaren la caiguda dels que avui tenen l'hegemonia del poder tot negant-se al perdó cristià que podia impulsar-los a la generositat i qui sap que podria passar en aquesta hora prenyada encara d'incògnites doloroses, si l'exigència

popular no es feia sentir, decidida i vibrant, amatent a no deixar que l'esperit de punició exemplar, que encara cueteja, trobés gust en fer, ara, víctimes entre uns actors de segon rengle de la tragèdia asturiana, quen encara té a la boca l'amargor de la insatisfacció amb motiu de l'indult dels que en foren considerats dirigents.

A la veu d'AMNISTIA!, doncs, estentòria i exigent, que cal que retrunyí per tots els àmbits de Catalunya i d'Espanya ha de acompanyar-s'hi, en aquests moments, la

del tot just, humà, d'enaltir un nom, i afortunadament en el cas de l'amic Selves Carner, no és pas de tota necessitat recórrer a semblants procediments.

Noms de la més alta significació, com també plomes més autoritzades que la nostra, arran d'aquest primer aniversari han fet relluir en la seva màxima expressió, la seva vàlua tant en l'ordre personal com polític, cosa que per tant ens relleva a nosaltres de fer-ho, però sí que no volem deixar passar aquesta data sense recordar que Joan Selves Carner era un bon amic de la nostra estimada ciutat.

Pel nostre veïnatge amb la capital, constantment i en diferents aspectes, sorgien problemes que imposaven la necessitat de ràpides mesures per a aconseguir la seva solució i sempre i en tots els casos trobarem en ell més que l'home investit de l'alta investidura, l'amic que en tots moments, amb la visió justa que calia, estava disposat a complaure'ns. Seriem, per tant, ingrats amb la seva memòria si avui des d'aquestes pàgines no recordàvem amb una certa emoció cordial aquest home que d'aïtal forma amb nosaltres es comportà.

Recordo també alhora la grandiositat del moment en què Manresa i la seva comarca acompanyaven a la seva darrera estada les despulles del seu fill predilecte; aquella fou sense palliatius de cap mena, una altra de les demostracions de com havia sabut acomplir amb el seu deure dignament, i respost a la confiança que el poble li havia atorgat. Y no remembro el de Barcelona perquè Catalunya sencera, que hi era representada, constantment el recordarà.

Descanseu en pau, amic Joan Selves Carner, i tingueu la certesa que el fruit de la vostra vida, sacrificada pels dos ideals que vós tant estimàveu de Catalunya i República, no serà pas infructuós ni desaprofitat, car a més d'ésser per a tots un exemple, els que amb la dignitat que cal us recordem considerem un orgull de poder continuar l'obra en la qual conjuntament vàrem col·laborar.

crida del país reclamant la integritat d'unnes vides que perillen.

I per aquests, després, i pels d'ahir i pels que demà encara sentiran en llurs espatlles la fuetada d'una condemna per uns actes que eren moguts per unes ansies de llibertat política i de justícia social, ara i sempre, fins a la fi, fins a aconseguir l'èxit, fins a estragar-nos en l'exigència, una sola veu, repetida i encomanada a tothom una i mil vegades:

Amnistia! Amnistia! Amnistia!...

Aquest número ha passat per la censura